

[Villumsen.]

sig. Vi har jo hørt om, at der under Valgkampen fremkom visse hasarderede Udtalelser ved de lukkede Venstre- og konservative Møder, der blev talt om en 20 000—30 000 Driverter, som det vilde være formaalstjenligt at fratage Understøttelsen eller tvangsudsende til Arbejde i Landbruget, fordi deres eneste Maal i den givne Situation var at leve højt paa Samfundets Bekostning. Hvis man virkelig har saadanne Tanker om de arbejdsløse, forstaar jeg naturligvis, at det ikke just er Ændringer af den her foreslaaede Art, man ønsker ved en Revision af Socialreformen. Men netop paa Baggrund af de mange hasarderede Udtalelser under Valgkampen er det karakteristisk for Venstre, at Partiet, naar det foreslaar Ændringer, slet ikke rører ved Principperne i Loven om det direkte Forhold til de understøttede. Hvis man vil lægge Parti-Brillerne til Side, maa man nemlig indrømme, at det kun drejer sig om de mest paakrævede Ændringer, om hvilke der mellem alle socialt forstaaende Mennesker bør kunne skabes Enighed.

Den foreslaaede Ændring af Forsorgslovens § 60, Nr. 3, vil i høj Grad bidrage til at skabe Klarhed over Begrebet: retlig eller faktisk Opholdskommune, naar der er Tale om Indlæggelse paa Hospitaler og Hjem. Mange Vanskeligheder er i de forløbne 2 Aar opstaaet her, og alle Kommune-Grupper maa derfor være interesseret i, at Sol og Vind skiftes lige, og jeg nærer ikke Tvivl om, at det vil blive Tilfældet gennem den Bemyndigelse, som her gives den højtærede Socialminister.

Den mest betydningsfulde af de foreslaaede Ændringer er Ændringen af Forsorgslovens § 194. Uden Sammenligning er det denne Paragraf, der har voldt de største Kvaler ude i Kommunerne, idet Overgangen fra det af Kommunerne udøvede Skøn med Hensyn til den forskudsvisse Udbetaling af Børnebidrag til de ved Forsorgslovens Gennemførelse skabte faste Indtægtsregler af mange føltes som en Forringelse af Lovgivningen. En Kendsgerning er det i alt Fald, at et stort Antal, som tidligere havde faaet denne forskudsvisse Udbetaling, nu ikke mere opfylder Betingelserne. Imidlertid siger det sig selv, at naar Staten skal overtage hele denne Udgift, saa er det nødvendigt, at der skabes faste Regler. Dette Princip maa siges at være uangribeligt, men nægtes kan det ikke, at alle, som skal være med til at praktisere denne Ordning, maa finde, at

de nugældende Indtægtsgrænser er for lave. Hvad Mening er der f. Eks. i, at en ugift Moder i en Landkommune, som har en Pengeindtægt, der ligger over 50 Kr. om Maaneden plus Kost og Logi, ikke kan faa det fulde Normalbeløb udbetalt. Den Hævning, der nu foreslaas, andrager rundt regnet et Par Hundrede Kroner paa hver Sats plus Adgang til at fradrage Skatter og Forsikringsbidrag og Adgang til en mere smidig Fortolkning med Hensyn til Terminerne for Indtægtsberegningen. Ikke mindst i en Tid som vor maa det siges at være en simpel Retfærdighedshandling, der her er Tale om, i en Tid, hvor Befolkningens Stagnation og Midlerne herimod staaar paa Dagsordenen. Der kan nemlig ikke herske Skygge af Tvivl om, at enhver Bestræbelse, som gaar ud paa at bedre Mødrenes og Børnenes Kaar, vil modvirke den for hele Folket uheldige Udvikling. Samme Formaal tjener Bestemmelsen om, at Enkers og Enkemænds Børn, hvad Bidragets Størrelse angaar, ligestilles med Ægtebørn.

Det er derfor med oprigtig Sorg, jeg i Betænkningen ser, at det tidligere fortræffelige ærede Medlem af dette Ting Hr. Hans Thyge Jacobsen ikke kan tiltræde Ændringerne i §§ 194 og 219 og giver Udtryk for, at hans Stilling er afhængig af en Skærpelse af Reglerne om Bidragenes Inddrivning. Vi er naturligvis alle sammen interesserede i, at de flest mulige af disse Bidrag indgaar, men det er dog for Smed at rette Bager at lade dette være Normen for Bidragene til de vanskeligt stillede Mødre. Jeg vægrer mig derfor ved at tro, at dette skulde være de Konservatives sidste Ord i denne Sag, ikke mindst da der nu i Loven er indføjet Ændringer vedrørende det Forhold, som Hr. Hans Thyge Jacobsen understreger i Betænkningen.

De samme Betragtninger vil jeg i nogen Grad gøre gældende over for det ærede Medlem Hr. Søren P. Larsens Forbehold, som jeg opfatter paa den Maade, at man fra Venstres Side søger at sætte en Klemhærke paa Regeringen, paa Socialministeren i denne Sag. Vi har fra vor Side intet som helst Ønske om at forfordede den ene Kommune-gruppe paa den andens Bekostning, men det ærede Medlem ved jo meget godt, at der er mere Skrig, end der er Uld i Agitationen mod Reglerne for mellemkommunal Refusion. Man hæfter sig her ensidigt ved, hvor meget man skal udrede til den mellemkommunale Refusion, man taler overhovedet ikke om, hvor meget de enkelte Kommuner tidligere ydede andre Kommuner i Egenskab af Forsørgelseskommuner. Men for øvrigt